

Sebestény-Jáger Orsolya

Úrvacsora

Nagyapám emlékére, aki szőlősgazda volt

A megrészegült felhőkön áttört a fény,
rézsút, mint nyári alkonyokon
s e roppant kehelyből szürcsöltük időnk,
azon a régen volt vasárnapon.

Borízú csendben koppantak lépteink
a pincében, hol lépcsőkön lefele
botorkáltunk a falat simítván,
mint ősi titkoknak megannyi mestere.

S pince mélyén áldott csönd súlya hullt,
döngölt padlóba sulykolva ó napot,
mikor Nagyapám szent mozdulatát
a múltó perc örökre beitta ott.

Mint a rejtett múlt szent tudását
úgy vette kezébe a lopótököt,
egy kortyot nekünk is csurgatván,
kik gyermekként ámulva lestük őt.

Semmi íz nem adja vissza már
borának fanyar, füstös aranyát,
mely a pince félhomályán ragyogott,
mint tűzben ragyog fel a zsarát.

S nincs oly íz és nem is lesz soha,
csak az övé, ki rég a máshol álmodik,
de égi vacsorán kortyolja az Úr
borának örök varázslatait.

Már másé a kert. Többé itt nem láthatom.
Évtizedek nyarába süllyedtek holt napok,
s a fény azóta idegen felhőkön át
zúdul rám és ő már nincsen ott...

Gyerekszemmel keresem azóta is,
hogy megsimítsam még egyszer kezét,
a dolgosat, a drágát, mellyel borát töltötte ki
és poharunkba a fényt...

Dimenziók (Édesapámnak)

Talán a legszebb vers lehetett volna,
mely valaha átcsorgott lelkem ajtaján,
mint ujjaink közt szalad át a víz
forrás fölött egy forró délután.

Majd távoli hegyek ormain a csend,
mint sebből a vér, lám bölcsen felfakad:
a legszebb vers, mit magamban hordok
nem ér az égig s nem dönt le falakat,

de vele mégis megáll az idő
a gyermekkor titkának bűvös fénykörén,
mert szavad visszhangját rezdülöm tollamban
– belőlem Te szólsz, s Általad szólok én.

Decemberi égbolt

Lám, elmúlt megint, miről hittük múlhatatlan –
akár csöndes mosoly a száj szögletén,
mint birsalmák magánya a megözvegyült ágon,
mikor száradó levelek közt téblábol a fény.
Még felsajdul fölöttünk a decemberi égbolt,
bőrünket kócos szél szántja a platánfák alatt.
Este gyertyát gyújtunk, a vállunk összeér.
Szeretni tanulunk - még lehet, még szabad.

Hallgatásunk mélyén

Hallgatásunk mélyén megbúvik az erdő,
csupa titkát csak a szarvasok értik,
s a szelíd fűzfák a tóparton állva,
ott ahol éjjel megbabonázva
táncol egy bárka.

Gyere ki a tóhoz, ha már elfeledted
az opálkék vízen a fényeket.
Én bármerre mentem. mindig kerestem,
nyomokat a hóban, s a csendben
szunnyadó emlékeket.

Csak a csöndből szótt álmok válnak valóra,
ha aranylón álmodik a szív,
hogyan tud: csak az a fontos,
ha kondul az óra:
Ő legyen az, ki hazahív.

Alszik erdő, álmodik a tó.
Darvak suhanásában rejlik az élet.
Általuk éled s ébred az égbolt,
ne bánd, hogy elmúlt, az, ami régvolt,
mert Krisztusban végül
a Lényeket érted.

Szavaid igaza

Még tanulgatom egyre szavaid igazát.
Lábad nyomát keresve a porban.
S ha fölém borultak téli éjszakák,
elrejtett kincsedért földig hajoltam.

Platánok csöndjét hoztam magammal.
Vércsék vijjogását. Virrasztott éjeget.
Ha ágyamra ült, mozdulatlan arccal,
hogy meg ne moccanjak – az emlékezet.

Csak bárkád ölében nyugszom el.
Tavad tükrében, hol álmodnak a fák.
S míg Benned kikötve partot nem érek -
még tanulgatom egyre szavaid igazát.

Utolsó vacsora (Jn 13)

Földre kuporodott az este,
s az árnyak a pőre porban poroszkáltak.
A mosdótálat kezvedbe vetted és középre tetted.
Mint csata előtti csendben,
ültünk körülötted, mind a tizenketten.
Csak vágyaink szálltak szótalánul.
Ó nem lehet, nem lehet az,
hogy Te hajolj hozzánk a porba,
szolgai módra, mint az öröklét egyszeri vándora rég,
hisz az örök Ég mécsese most is csak Veled ég.
Ó nem lehet, hogy lábamat Te mossad meg, s nem pedig én a Tiéd.
Vagy kend meg fejem is olajjal, hát elfogadom –
mert Tiéd az ország, a dicsőség, és tudom – a hatalom.

*

Hát hadd hulljunk Előtted térdre Uram,
ha talpukat éri kezved, az áldott.
Lényed titkait pergeti a szél,
az egyszeri vándor, az örök zarándok.

Változatlanul (Férjemnek)

Milyen is vagy?

Kicsit füstös és kicsit tömény
és fanyar is egyben, mint érett birs
őszai alkonyokon,
mikor nehéz ágak súrolják a földet
és párásan felsejlik egy templomtorony.

Milyen is vagy?

Még mindig beleborzongok nyár színű
szemed mély barna tüzébe,
ahogy tekintetteddel rabul ejted időm,
mint aki büntetlenül ívelhet át múltom,
túl jelenen és tűnődő jövőmön.

Varázserődöt bírod egyre mindig,
úgy hiszem mintegy öntudatlanul,
mikor vállam ívéhez hozzáér a vállad,
ha vágyad hús burokként reám borul.

Milyen is vagy?

kicsit kék vagy és fénylő is egyben,
mint mikor vén hajók szelik át
az álmodó nagy tavat.
Két évtizede szeretlek immár.
Nekem az vagy, aki voltál
és leszel – aki vagy.